

Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), der i den Slags Sager er altfor tilbøjelig til at tage en Flugt, som ikke har nogensomhest naturlig Grund i Sagens egentlige Forhold, jeg siger, det er først ved ham, at dette Spørgsmaal er kastet ind og det paa en saadan Maade, at dette Punkt har stillet i Baggrunden de meget vigtigere Spørgsmaal om selve Politiets Ordning og Indretning. Det er dernæst kastet ind paa en saadan Maade, at det nu synes, som om vi skulle lade Lovens Skjæbne være afhængig af saadanne Ting som det, om der skal staae i § 17, at Tilskuddet skal opføres paa Finantsloven, eller at Statskassen skal udrede et fast aarligt Tilskud. Det forekommer mig, at Enhver, der nøgtern, blot ganske nøgtern vil see paa Sagen, maa kunne indsee, at man skal betragte dette Spørgsmaal, ikke i det fælste og bengalste Lys, som den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har kastet derover, men saaledes, som det naturlige Forhold og Lovens hele Indhold medføre. Jeg er da overbevist om, at man ikke nogensinde eller fra nogen Side vil komme til at paastaae, at der ved den Affattelse, som § 17 nu har, er givet nogen Afgjørelse af det Principspørgsmaal, hvorledes Finantsloven forholder sig til andre Love. Det er en Erklæring, som jeg dog troer maa have nogen Vægt, naar den kommer fra mig, om hvem det er bekendt, at jeg i den Henseende staaer stik imod den ærede Rigsdagsmand her foran (Tscherning), at jeg anseer hans System for at være i allerhøieste Grad farligt. Jeg skal aabent og bestemt erklære, at dersom vi følge Landstingets Affattelse af § 17, saa er derved efter min Mening ikke en eneste Løddel afgjort med Hensyn til dette Spørgsmaals Besvarelse. Det vil altsaa sees, at der heller ikke fra min Side er Tale om at anvende nogen „Lis“ eller „Bald“.

Formanden: Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 9de Valgkreds har Ordet.

S. S. Kayser: Ifølge hvad den ærede Ordfører nys har udtalt, frasalder jeg Ordet.

S. Sager: Til hvad der er blevet anført af de to ærede sidste Talere, har jeg kun et Par Ord at tilføje. Det forekommer mig, at Kjøbenhavns Kommune vil kunne sige til os: „Vi maae vide, hvormeget vi faae, og om vi kunne vente stadigt at faae det“; det er en aldeles naturlig og berettiget Stilling at indtage; Kommunen har nedfat det Forlangende, der tidligere var stillet, men blev nu den saaledes nedfattede Sum stillet løst hen, saa er det begribeligt, at Kommunen i al Beskedenhed kunde sige til os: Ja, paa den Maade er det meget vanskeligt for os at indrette os saaledes, som vi have tænkt os. Vi maae hufte, at vi her ere de Stærke, og at Kommunen er den Svage; vi have mange Midler til at tvinge Kommunen, vi have dem ved Regjeringen og igjennem Finantsloven; thi det indrømme jo alle vi, som forøvrigt ere uenige med den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds, at man kan stryge Summen paa Finantsloven. Rigsdagen har Mynbdighed dertil, men Spørgsmaalet er kun, om der ikke findes Udgifter paa Finantsloven, som have en fra de andre Udgifter forskjellig Karakter. I saa Henseende vil jeg blot tillade mig at sige et Par Ord, og de have en noget personlig Karakter. Jeg har i en Række af Aar, forinden Grundloven blev tilveiebragt, stræbt efter, at vi skulde have en bestemt Skattebevillingsret, og der er Mange af dem, der sidde i Folkethinget og Landstinget, som ere gaaede i samme Retning som jeg; nu er det gaaet i denne Sag som i saa mange andre, at naar man endelig har seiret og faaet de Principer gennemført, som man troede vare de rette, saa opstaaer der lige paa eengang i Gjennemførelsen et eller andet underordnet og i Virkeligheden aldeles upraktisk Spørgsmaal, der fremstilles som det, der skal være det ene Bestemmende med Hensyn til Dommen over Andres Virksomhed med Hensyn til det paagjældende Princip Gjennemførelse, navnlig hvor der er Tale om Anvendelsen af Finantsloven; man siger, at disse Andre ville forthynde Bevillingsmyndigheden, ville gjøre den til saa lidt som muligt, at de ville berøve den dens egentlige Kjerne; de ville, siger man, indrette